

L'ofici de mestre

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

Fa unes setmanes escrivia en aquest mateix espai un article on lloava i mostrava la meua més profunda admiració pels metges. Però avui vull posar en valor la segona professió que més admiro i respecto. L'ofici de mestre. De ben petit sempre he tingut els meus estira i arronsa amb els professors. No tolerava gaire bé l'autoritat i a més, m'agradava posar en dificultats als professors i veure com responien a tals situacions. Però aquest caràcter difícil que tenia amb molts mestres era una forma de dissimular i amagar la meua gran admiració cap als docents. Admirava profundament els bons docents, aquells que sabien no només ensenyar sinó aconseguir que els alumnes aprenguessin. Sentia autèntica devoció per aquells mestres que no es conformaven només amb fer bé la seva feina com complir un temari o explicar i transmetre determinats coneixements; sinó que buscaven motivar els alumnes i ajudar-los a créixer tant a nivell acadèmic com a nivell personal. Estic convençut que tots hem d'estar força agraïts als professors que hem tingut. No obstant, segur que la majoria d'ells els hem oblidat. Però un selecte grup (segurament es poden comptar amb els dits d'una mà) han estat professors en majúscules, professors que els hem anat recordant tot i el pas del temps. Professionals que han aconseguit fer-nos sentir d'una manera especial,

motivar-nos, il·lusionar-nos... En definitiva, docents que, d'una manera o altra, ens han deixat marca. I segurament ho han fet per que els encantava la seva professió, perquè es prenien molt seriosament la seva tasca i tenien una vocació exemplar. Dins aquest grup d'extraordinaris docents em venen a la ment dos autèntics fores de sèrie com a mestres. Un és l'Antonio Alegre, germà marista que durant molts anys va ser professor als Maristes. Ha estat el professor que més m'ha marcat. Sempre l'he tingut com un referent i un model a seguir. Sabia transmetre coneixements però sobretot ensenyar-nos a ser millors persones, a ajudar els demés i fer-nos créixer en molts aspectes. Demostrava dia a dia que ser professor és molt més que transmetre coneixements. Segurament a les seves classes s'inicià la meua vocació docent. I l'altre professor que també em va marcar va ser

**A la majoria els hem oblidat,
però un selecte grup han estat
professors en majúscules, que
ens han deixat marca a la vida**

en Robert Fortuny. Fa vàries setmanes es va jubilar després d'una llarga carrera als Maristes i aprofito aquestes línies per mostrar-li el meu més sincer reconeixement. Dos grans exemples a seguir pels que ens dediquem a la docència.

De vegades penso que molt del que som, com a persones i professionals, els ho devem als mestres. Els mestres tenen una influència cabdal en les nostres vides. Un mestre pot canviar-te la vida tant a nivell positiu com negatiu. I vull aprofitar aquestes línies per fer tres prec. El primer prec, a tots els que ens dediquem parcial o totalment a la docència, que siguem conscients de l'enorme responsabilitat que tenim i la gran transcendència que té la nostra activitat docent. El segon prec als que ens governen, que s'ho facin com vulguin però que no retallin en Educació. Perquè com deia Benjamin Franklin "no hi ha inversió més rendible per a un país que invertir en educació". I ho recalca el Dr. Francesco Tonucci en la seva recent visita a Lleida fa pocs dies: "no cal canviar les lleis, cal tenir millors mestres". I el tercer prec el dirigeixo a la resta de la població, que respectin al màxim i donin ple suport la tasca dels docents. Que recuperem el respecte i l'autoritat que tenien abans els mestres. És responsabilitat de tots. Perquè com deia Nelson Mandela "l'educació és l'arma més potent per a canviar el món".